

HỒI 15 (B)

KỶ MƯU BÍ KẾ MỘNG NHẤT TRƯỜNG

Trương Vô Kỵ vội vàng rửa mặt qua loa, Chu Cửu Chân chải đầu cho y, rồi cả hai cùng đến thư phòng của Chu Trường Linh. Cái trang viện này vốn dĩ có đến bảy tám chục tỉ bộ, bây giờ không còn một bóng người. Chu Trường Linh thấy hai người vào phòng, nói:

- Trương huynh đệ, tôi kính trọng bụng dạ nhân hiệp, anh hùng khí khái của cậu, vốn dĩ muốn cậu ở với chúng tôi tám năm, mười năm, nhưng trước mắt sắp xảy ra biến cố, nên đành phải cùng cậu chia tay, xin Trương huynh đệ đừng trách.

Nói xong đưa ra một cái mâm, trong mâm để mười hai đĩnh vàng, mười hai đĩnh bạc, lại thêm một thanh đoản kiếm phòng thân, nói:

- Đây là chút quà mọn của ngu phu phụ và tiểu nữ, xin Trương huynh đệ nhận lấy, nếu lão phu phen này không chết, sau này thế nào cũng gặp lại nhau ...

Nói đến đây, thanh âm nghẹn ngào, không nói tiếp được nữa. Trương Vô Kỵ tránh qua một bên, hiên ngang đáp:

- Chu bá bá, tiêu diệt tuy tuổi nhỏ vô dụng, nhưng không phải là phường tham sống sợ chết. Nếu trong phủ nay mai có gặp nguy nan, tiêu diệt nhất quyết không bỏ đi. Nếu như không giúp được bá phụ và tỉ tỉ chuyện gì, cũng xin cùng bá phụ và tỉ tỉ đồng sinh cộng tử.

Chu Trường Linh khuyên nhủ thêm mấy lần, nhưng Trương Vô Kỵ nhất định không nghe. Chu Trường Linh thở dài nói:

- Ôi, trẻ con không biết sợ là gì, thôi để ta nói hết khúc nôi cho cậu nghe vậy, nhưng trước hết cậu phải thề, không tiết lộ chuyện bí mật này với ai, cũng không được hỏi thêm gì nữa.

Trương Vô Kỵ liền quì xuống lớn tiếng nói:

- Hoàng thiên ở trên, những gì Chu bá bá nói với tôi, nếu tôi nói lại với người khác, hay lảm lời hỏi thêm, thì sẽ bị loạn đao phân thân, thân bại danh liệt.

Chu Trường Linh đỡ y dậy, thò đầu nhìn ra ngoài song cửa thám sát một vòng, rồi lại phi thân lên mái nhà, xét kỹ chung quanh bốn bề không có ai, mới quay vào thư phòng, ghé tai nói nhỏ với Trương Vô Kỵ:

- Điều ta nói cho cậu, cậu chỉ ghi nhớ trong lòng, không được hỏi lại ta câu nào, để đề phòng tai vách mạch rừng.

Trương Vô Kỵ gật đầu. Chu Trường Linh hạ giọng nói:

- Hôm qua khi Diêu nhị đệ đến báo tin Trương ân công đã chết, có mang theo một người, người này họ Tạ tên Tôn, ngoại hiệu là Kim Mao Sư Vương ...

Trương Vô Kỵ giật mình kinh hãi, thân hình run lên. Chu Trường Linh nói tiếp:

- Vị Tạ đại hiệp này cùng với Trương ân công đã cùng nhau tám lạy kết làm anh em, ông ta cùng các môn các phái đã kết thâm cừ, vợ chồng Trương ân công sỡ dĩ tự vẫn, chính là vì không chịu tiết lộ chỗ ở của nghĩa huynh. Tạ đại hiệp không biết vì sao trở về Trung thổ được, ra tay rửa hận cho Trương ân công, giết rất nhiều cừu nhân, nhưng vì ở vào thế mãnh hổ nan địch quần hồ nên đã bị trọng thương. Diêu nhị đệ là người cơ trí, cứu được ông ta chạy về đến đây, nhưng kẻ đối đầu trong chớp mắt sẽ đuổi tới. Bên địch người nhiều thế mạnh, bọn ta nhất định không sao chống trả được. Ta chỉ còn xả mệnh báo ân, quyết ý vì Tạ đại hiệp mà chết, nhưng cậu với ông ta không có dây mơ rễ má, chẳng việc gì phải bỏ mạng nơi đây? Trương huynh đệ, ta đã nói hết lời, cậu mau mau ra đi là hơn. Địch nhân tới nơi, ngọc đá đều vỡ, chậm trễ không kịp đâu.

Trương Vô Kỵ nghe nói trong bụng nóng như lửa đốt, vừa mừng vừa lo, không ngờ rằng nghĩa phụ lại có mặt nơi đây, hỏi lại:

- Ông ta đang ở ...

Chu Trường Linh giơ tay phải ra, bịt ngay miệng y lại, ghé tai nói thầm:

- Không được nói chuyện. Địch nhân thân thông quảng đại, một câu sơ hở, là nguy hiểm đến tính mạng Tạ đại hiệp. Người quên lời thề rồi sao?

Trương Vô Kỵ gật đầu. Chu Trường Linh nói:

- Ta đã nói rõ cho cậu rồi. Trương huynh đệ, cậu tuy tuổi còn nhỏ, nhưng ta coi cậu như bạn bè, bao nhiêu bí mật cho cậu biết cả, không dấu diếm gì hết, cậu nên ra đi ngay mới kịp.

Trương Vô Kỵ nói:

- Bá bá nói hết cho cháu rồi, cháu lại càng nhất định không đi.

Chu Trường Linh trầm ngâm một hồi, thở dài một tiếng, nói chắc nịch:

- Được rồi, từ nay về sau chúng mình đồng sinh cộng tử, không nói thêm nữa. Việc không thể để chậm trễ, mình phải ra tay ngay.

Nói xong cùng Chu Cửu Chân và Trương Vô Kỵ đi ra khỏi cổng, đã thấy Chu phu nhân và Diêu Thanh Tuyền đã chờ sẵn ở bên ngoài, bên cạnh để mấy cái bao chuẩn bị đi xa. Trương Vô Kỵ nhìn quanh quất, không thấy hình bóng nghĩa phụ đâu cả.

Chu Trường Linh cầm một mồi lửa châm vào mấy bó đuốc, rồi vào trong châm ngòi. Chỉ trong khoảnh khắc, lửa đã bùng bùng lên cao, rồi bén sang phía tây. Thì ra mấy trăm gian phòng của trang viện này đã tước dầu. Vùng Thiên Sơn Tây Vực, Côn Lôn một dãy có rất nhiều dầu lửa, thường từ lòng đất phun ra chảy như suối, lấy đem về có thể đốt lên đun nấu. Bao nhiêu tòa nhà hoa lệ dài hàng dặm của Chu gia trang, vì có dầu hỏa giúp sức nên cháy thật nhanh.

Trương Vô Kỵ thấy những cột kèo trạm trở bị lẩn vào trong đồng lửa cháy bùng bùng, lòng không khỏi cảm kích: “Cả một đời Chu bá bá công lao gây dựng, biết bao nhiêu tâm huyết, một buổi đã thành tro, cũng chỉ vì cha ta và nghĩa phụ. Một người có nghĩa khí như thế quả thực trên đời ít có”.

Hôm đó vợ chồng Chu Trường Linh, Chu Cửu Chân và Trương Vô Kỵ bốn người ở trong một hang núi qua đêm. Năm tên đệ tử thân tín của Chu Trường Linh cầm binh khí, do Diêu Thanh Tuyên chỉ huy, ở bên ngoài động canh gác. Ngọn lửa đó cháy đến ngày thứ ba mới từ từ lụi dần, cũng may địch nhân chưa đuổi đến kịp.

Đến tối ngày thứ ba, Chu Trường Linh dẫn vợ con đệ tử, cùng Diêu Thanh Tuyên, Trương Vô Kỵ ra khỏi hang núi, đi theo một con đường ngoằn ngoèo tối thui, tới mấy gian thạch thất nằm sâu dưới đất. Trong những phòng đó lương thực nước uống đều chuẩn bị đầy đủ, chỉ có điều hơi nóng.

Chu Trường Linh thấy Vô Kỵ không ngớt dùng tay áo lau mồ hôi, cười hỏi:

- Vô Kỵ đệ, cậu thử nhìn kỹ xem, tại sao ở đây lại nóng đến thế? Cậu có biết mình đang ở đâu không?

Trương Vô Kỵ ngửi thấy mùi khét, lập tức vỡ lẽ:

- A, thì ra mình đang ở bên dưới trang viện.

Chu Cửu Chân cười nói:

- Cậu thông minh thật.

Trương Vô Kỵ thấy Chu Trường Linh tính toán chu đáo như thể hết sức bội phục. Địch nhân đem người tới tấn công, thấy Chu gia trang đã thành đồng gạch vụn, ắt sẽ đi nơi khác tìm kiếm, đâu có ngờ Tạ Tốn lại ẩn nấu dưới đồng tro tàn. Y thấy một bên thạch thất có một tấm cửa sắt đóng chặt, nghĩ bụng nghĩa phụ ắt ẩn thân trong đó, tuy rất nóng lòng gặp lại cha nuôi cho thỏa lòng mong nhớ, nhưng thấy tình thế nguy cấp, đến nói chuyện với Chu Trường Linh cũng không được, nên nào dám khinh suất vọng động. Nếu như làm lỡ đại sự, mình có mất mạng cũng không nói gì, liên lụy đến nghĩa phụ và toàn thể gia đình họ Chu, tội lỗi biết đâu mà kê?

Ở dưới hầm độ nửa ngày, khí nóng giảm dần, mọi người trải áo điều ra, toan nằm ngủ, bỗng nghe tiếng vó ngựa của một đoàn người từ xa vọng đến, chẳng mấy chốc đã ngay trên đỉnh đầu. Chỉ nghe thấy tiếng người ồm ồm nói:

- Lão tặc Chu Trường Linh chắc là hộ tống Tạ Tốn chạy mất rồi, đuổi theo mau, đuổi theo mau.

Mọi người tuy ở sâu dưới đất nhưng tiếng người nghe rõ mồn một, thì ra dưới địa đạo có ống sắt thông lên trên nên thanh âm truyền xuống. Tiếng chân ngựa lại rầm rập chạy đi, mỗi lúc một xa.

Đêm hôm đó truy binh đi đến trên đầu tất cả năm đoàn, có phái Côn Lôn, Không Động, Cự Kinh còn hai đoàn nghe không rõ lai lịch. Mỗi đoàn ít cũng bảy tám người, nhiều thì đến hơn một chục, đao kiếm loảng xoảng, ngựa hí vang, bọn nào cũng ra lời nguyền rủa, khí thế hung hăng. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Nghĩa phụ ta nếu hai mắt không mù, lại không trọng thương thì có coi bọn yêu ma tiểu quỷ này vào đâu”.

Đến khi đoàn người thứ năm đi xa rồi, Diêu Thanh Tuyền mới lấy nắp gỗ bịt kín những ống thông hơi, để tiếng nói của người trong đường hầm khỏi lọt ra bên ngoài khiến người đi qua nghe thấy được. Thế nhưng y vẫn nói hết sức nhỏ:

- Để đệ đi xem thương thế của Tạ đại hiệp thế nào.

Chu Trường Linh gật đầu. Diêu Thanh Tuyền giơ tay vận động cơ quan bên cạnh tấm cửa sắt, cánh cửa từ từ mở ra. Y cầm một bát đèn dầu, đi vào bên trong. Lúc này Trương Vô Kỵ không còn nhìn được, liền đứng dậy, ghé mắt nhìn theo lưng của Diêu Thanh Tuyền, thấy một hán tử thân hình cao lớn nằm quay lưng lại. Trương Vô Kỵ nhìn thấy tấm lưng to rộng của nghĩa phụ, lập tức nước mắt trào ra. Diêu Thanh Tuyền nói nhỏ:

- Tạ đại hiệp, có đỡ chút nào chẳng? Muốn uống nước không?

Đột nhiên kinh phong ào ào, chiếc bát đèn trong tay Diêu Thanh Tuyền tắt phụt, tiếp theo nghe bình một tiếng, y đã bị Tạ Tốn đánh một chưởng văng ra khỏi thiết môn, rơi xuống đất nghe bịch một cái. Chỉ nghe Tạ Tốn quát lớn:

- Bọn cậu tặc phái Thiếu Lâm, phái Côn Lôn, phái Không Động có giỏi thì vào đây, vào đây. Ta Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn há có sợ gì chúng bay.

Chu Trường Linh kêu lên:

- Không xong, Tạ đại hiệp thần trí mê hồ rồi.

Y đi đến bên cửa, nói vào:

- Tạ đại hiệp, chúng tôi là bằng hữu chứ không phải cừ địch.

Tạ Tốn cười khẩy đáp:

- Bằng hữu cái gì? Đùng có hoa ngôn xảo ngữ, định đánh lừa ta ư?

Y hung hăng bước ra khỏi cửa sắt, giơ chưởng đánh vào ngực Chu Trường Linh. Chưởng đó kinh lực ghê gớm khiến cho tất cả các ngọn đèn trong phòng đều lung lay muốn tắt. Chu Trường Linh không dám chống đỡ, vội né qua một bên, Tạ Tốn liền đánh luôn chưởng trái vào mặt y. Chu Trường Linh chẳng

đặng đứng, giơ tay gạt ra, thân hình rung động, lùi lại hai bước. Trương Vô Kỵ thấy biến cố bất ngờ, không khỏi kinh hoảng chờ người ra.

Gã Tạ Tốn đó quyền chưởng vù vù như gió, mạnh mẽ vô cùng, Chu Trường Linh không dám chống đỡ, chỉ có nước lùi lại. Chưởng đó Tạ Tốn đánh không trúng Chu Trường Linh quét vào tường, lập tức đá vỡ tả tả, ví thử trúng vào người làm sao chịu nổi?

Gã Tạ Tốn đó tóc dài phủ xuống vai, hai mắt sáng như điện, trên mặt đầy những vết máu, miệng hàm hè, chưởng thế mỗi lúc một mạnh. Chu phu nhân và Chu Cửu Chân sợ hãi nép vào một góc phòng. Chu Trường Linh thấy y quyền chưởng đánh tới, chỉ còn nước giơ chiếc bàn ở bên cạnh ra đỡ. Tạ Tốn bình bình hai quyền, lập tức đánh chiếc bàn đó vỡ tan.

Trương Vô Kỵ hoảng hốt luống cuống, há mồm đứng như trời trồng ở một bên. Người bảo là Tạ Tốn kia tuyệt nhiên không phải Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn nghĩa phụ của y. Nghĩa phụ của y đã mù hai mắt, người này mắt vẫn còn nguyên. Lại thấy người kia một chưởng đánh ra, Chu Trường Linh lưng đã tựa vào tường, không còn cách gì lùi thêm được nữa, nhưng không đưa tay ra đỡ, kêu lên:

- Tạ đại hiệp, tôi không phải là địch nhân của ông, tôi không đánh trả lại.

Đại hán kia không lý gì tới, một chưởng đánh thẳng vào ngực ông ta. Chu Trường Linh thần sắc thật thê thảm, lại kêu lên:

- Tạ đại hiệp, ông không tin tôi ư?

Gã kia quát lớn:

- Cầu tặc, ném thêm một quyền nữa.

Y lại đánh tới một quyền. Chu Trường Linh ộc ra một ngụm máu, giọng run run nói:

- Ông là nghĩa huynh của ân công, có đánh chết tôi, tôi cũng không hoàn thủ.

Gã đại hán cười như điên cuồng:

- Không trả đòn càng tốt, để ta đánh chết ngươi.

Trái một quyền, phải một quyền đều trúng ngay ngực. Chu Trường Linh “A” lên một tiếng thảm thiết, thân hình xum xuống. Gã đại hán kia không chút dung tình, lại ra quyền đánh tới. Trương Vô Kỵ tiến lên một bước, tay hết sức gạt ra, thấy quyền kinh rất mạnh, chỉ đau nhói mà không lay chuyển chút nào, không còn kể sống chết, kêu lên:

- Ngươi không phải Tạ Tốn, ngươi không phải ...

Đại hán kia giận dữ nói:

- Thằng tiểu quỷ này biết cái gì?

Giơ chân lên đá y. Trương Vô Kỵ nghiêng qua một bên tránh được, kêu lên:

- Người mạo nhận Kim Mao Sư Vương, không có ý tốt, giả đó, giả đó ...

Chu Trường Linh vốn đã nằm gục dưới đất, nghe Trương Vô Kỵ kêu la, lập tức cố gượng đứng lên, chỉ vào đại hán kia nói:

- Người ... người không phải ... người lừa ta ...

Đột nhiên một ngụm máu nữa ộc ra, phun ngay vào mặt đại hán, thân hình đổ nhào về trước, thuận thế điểm luôn vào huyệt Thần Phong dưới vú phải trên ngực y. Chu Trường Linh đã bị thương nặng, vốn không phải địch thủ của gã kia, thế nhưng nhân cơ hội học máu nhào người tới, xuất kỳ bất ý, dùng công phu gia truyền Nhất Dương Chỉ điểm trúng đại huyệt. Chu Trường Linh lại điểm thêm hai huyệt khác ở hông và sườn, nhưng chính mình cũng chịu không nổi, lăn ra bất tỉnh. Chu Cửu Chân và Trương Vô Kỵ vội tiến lên đỡ dậy.

Qua một hồi, Chu Trường Linh từ từ tỉnh lại, hỏi Trương Vô Kỵ:

- Y ... y ...

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chu bá bá, cháu không còn dấu bác được nữa, người mà bác gọi là ân công, chính là cha ruột của cháu còn Kim Mao Sư Vương là nghĩa phụ của cháu, làm sao cháu còn nhận làm cho được?

Chu Trường Linh lắc đầu, gượng cười, vẻ mặt trông ra không tin chút nào. Trương Vô Kỵ nói:

- Cha nuôi của cháu hai mắt đã mù, còn người này hai mắt hoàn hảo, đó là cái sai sót lớn nhất. Nghĩa phụ cháu hỏng mắt ở hải ngoại, việc này người ngoài không ai biết được. Người này trước nay mạo nhận, không biết chuyện cha nuôi cháu đã mù.

Chu Trường Linh mừng nói:

- Vô Kỵ đệ, có thực cháu là con của ân công nhà ta không? Nếu thế thì hay lắm, hay lắm.

Thế nhưng Chu Trường Linh vẫn còn hồ nghi, Trương Vô Kỵ bèn đem chuyện y đi đến núi Côn Lôn thế nào kể qua cho ông ta nghe. Diêu Thanh Tuyền đứng bên nghe luôn, hỏi cặn kẽ y tình hình trên núi Võ Đương thế nào, lại tra hỏi việc vợ chồng Trương Thúy Sơn hôm đó tự vẫn ra sao, thấy y nói không sai một mảy, bấy giờ mới tin.

Thế nhưng Chu Trường Linh vẫn còn lầy lăm khó nghĩ nói:

- Nếu như thằng bé này nói láo, chúng mình đắc tội với Tà đại hiệp, thì làm sao bây giờ?

Diêu Thanh Tuyền liền rút chủy thủ, chỉ vào mắt phải của đại hán đó, nói:

- Bằng hữu, Kim Mao Sư Vương Tà Tồn hai mắt đã hủy rồi, nếu người muốn học ông ta, thì phải học cho tới nơi tới chốn, hôm nay ta hủy đôi mắt của

ngươi trước. Họ Diêu này bị ngươi phỉnh gạt, nếu không có vị tiểu huynh đệ này nhìn ra, có phải là Chu đại ca của ta chết mà không biết đầu đuôi ra sao ư?

Nói xong đâm như một cái, dao găm đã rạch vào mí mắt, hỏi thêm:

- Ngươi thực sự là ai? Tại sao lại mạo xưng Kim Mao Sư Vương?

Đại hán đó giận dữ đáp:

- Có giỏi thì một đao giết ta đi. Khai Bi Thủ Hồ Báo này là hạng người nào? Chịu để cho ngươi bức cung hay sao?

Chu Trường Linh “A” lên một tiếng, nói:

- Khai Bi Thủ Hồ Báo. Ồ, thì ra ngươi là phái Không Động.

Hồ Báo lớn tiếng nói:

- Thiên hạ các môn các phái đều biết Chu Trường Linh muốn báo thù cho Trương Thúy Sơn. Người đời có nói rằng: “tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương[10]”.

Diêu Thanh Tuyên quát lớn:

- Ngươi dụng tâm thật là ác độc.

Y liền đẩy một dao nhắm ngay ngực y đâm tới. Chu Trường Linh tay trái khua ra, chộp ngay cổ tay Diêu Thanh Tuyên, nói:

- Nhị đệ, khoan đã, nếu lỡ y thực sự là Tà đại hiệp thì anh em mình chết vạn lần cũng không lấy lại được.

Diêu Thanh Tuyên nói:

- Trương huynh đệ đã nói rõ ràng rồi. Đại ca nếu còn nghi ngại gần xa, không quyết đoán được, cái đại họa trước mắt không sao tránh khỏi.

Chu Trường Linh lắc đầu nói:

- Chúng ta thà rằng thân mình chịu nghìn nhát dao, nhưng nhất định không nên để tổn thương một sợi lông của nghĩa huynh ân công.

Trương Vô Kỵ nói:

- Chu bá bá, người này nhất định không phải là nghĩa phụ của cháu. Cha nuôi cháu có ngoại hiệu Kim Mao Sư Vương, tóc vàng, còn người này tóc đen.

Chu Trường Linh trầm ngâm một hồi, gạt đầu, nắm tay Trương Vô Kỵ, nói:

- Tiểu huynh đệ, cậu đi theo tôi.

Hai người ra khỏi thạch thất, rồi ra khỏi thạch động, đi đến một mỏm đá cheo leo ở sườn núi phía sau, ngồi ngang vai nơi đó. Chu Trường Linh nói:

- Tiểu huynh đệ, nếu người này không phải là Tà đại hiệp, bọn mình không thể không giết y, nhưng ta muốn trong lòng không còn hờ nghi chút nào nữa, cậu nghĩ có phải không?

Trương Vô Kỵ nói:

- Bác sợ có điều gì làm lỡ, cái đó cũng phải. Thế nhưng người này thật không phải nghĩa phụ của cháu, Chu bá bá cứ an lòng.

Chu Trường Linh thở dài một tiếng, nói:

- Hải tử, ta khi còn trẻ từng sai xảy nhiều lần. Hôm nay ta sợ dĩ không trả đòn, để đến nỗi thân bị trọng thương vì sợ mình lại làm lần nữa. Sai làm rồi không thể lấy lại, việc này có can hệ trọng đại, ta có chết cũng không sao, nhưng bằng giá nào cũng phải bảo hộ người và Tạ đại hiệp được bình an. Ta cũng muốn hỏi rõ chỗ ở của Tạ đại hiệp để cho thật yên tâm, nhưng việc đó ta không tiện ngỏ lời.

Trương Vô Kỵ trong lòng kích động nói:

- Chu bá bá, bác vì cha và nghĩa phụ của cháu, hủy tất cả gia sản đáng giá hàng trăm vạn, chính bản thân mình lại bị thương nặng, không lẽ cháu còn chưa tin được bác hay sao? Tình hình của nghĩa phụ cháu, dù bác không hỏi, cháu cũng sẽ nói cho bác nghe.

Sau đó y đem chuyện cha mẹ và nghĩa phụ vì sao phiêu lưu đến tận Băng Hỏa đảo, tại sao ở đó mười năm, rồi ba người kết bè trở về Trung thổ thế nào, nói ra bằng hết. Trong câu chuyện đến quá nửa thì y do cha mẹ kể lại cho nghe, nhưng cũng thật là rõ ràng minh bạch.

Chu Trường Linh lại hỏi đi hỏi lại, vắn vẹo đủ điều, Trương Vô Kỵ ở Băng Hỏa đảo học võ ra sao, bằng cách nào đưa được Dương Bất Hối qua đây, ở trên Tam Thánh ao gặp nạn đầu đuôi tình hình, chuyện gì cũng hỏi thật kỹ, nghe Trương Vô Kỵ nói không có điều gì sơ hở, lúc ấy mới thực bụng tin, thở phào một cái, ngừng đầu nhìn trời nói:

- Ân công hồi ân công, người ở trên trời linh thiêng, xét rõ lòng tôi; Chu Trường Linh nguyện đem hết tâm hết sức, nuôi dưỡng Vô Kỵ huynh đệ thành người. Có điều kẻ địch thế mạnh vẫn đang dòm dò, tôi võ nghệ kém cỏi, không biết có làm tròn được trách nhiệm hay không, xin ân công phù hộ.

Nói xong quì xuống đất, hướng lên trời khấu đầu. Trương Vô Kỵ vừa thương tâm, vừa cảm kích, cũng quì ngay xuống.

Chu Trường Linh đứng lên, nói:

- Bây giờ trong lòng ta không còn nghi ngờ gì nữa. Ôi, Thiếu Lâm, Nga Mi, Côn Lôn, Không Động chẳng phải nào không người nhiều thế lớn, võ công cao cường. Tiểu huynh đệ, lúc đầu ta quyết ý thí cái mạng già này, giết được cừu nhân đũa nào hay đũa này, để báo đại ân của lệnh tôn. Thế nhưng hôm nay việc nuôi con côi là quan trọng, báo thù xuống hàng thứ hai. Chỉ hiềm trời đất mệnh mông, biết đi đâu mà tránh cái đại nạn bây giờ? Ngay chỗ ở của ta vốn đã xa xăm hẻo lánh đến thế, họ cũng tìm đến được, làm gì còn chỗ nào hoang vắng hơn thế bây giờ?

Ông ta ngừng lại một lát, nói tiếp:

- Tạ đại hiệp một thân một mình trên Băng Hỏa đảo, trong mấy năm qua, ắt hẳn thâm trầm lắm. Ôi, vị đại hiệp đó đối với ân công ân tẩu cao nghĩa biết đường nào, ta chỉ mong được gặp ông ta một lần, có chết cũng cam.

Trương Vô Kỵ nghe y nói đến nghĩa phụ phải sống khổ sở cô đơn nơi đảo vắng, thật là khó khăn, bỗng chợt nghĩ ra, nói xen vào:

- Chu bá bá, hay là tất cả chúng mình cùng đến Băng Hỏa đảo, có được không? Hồi cháu ở trên đảo sung sướng biết bao nhiêu, đến khi về Trung Thổ rồi, những gì thấy qua, những gì phải chịu, nếu không phải người ta toan giết hại thì cũng làm cho kinh hoàng.

Chu Trường Linh nói:

- Tiểu huynh đệ, cậu có thực muốn về Băng Hỏa đảo để sống không?

Trương Vô Kỵ trù trù không trả lời, nghĩ thầm bản thân mình không còn sống được bao ngày, huống chi đi Băng Hỏa đảo hải trình gian nan, không biết có đến nơi không, e rằng lụy cả đến gia đình toàn gia mạo hiểm, biến cả vô tình, sơ sẩy là cả bọn sẽ vùi thân trong sóng to gió cả.

Chu Trường Linh nắm hai tay y, nhìn vào mặt, nói:

- Tiểu huynh đệ, cháu với ta không còn là người ngoài, có gì cứ nói thật, cháu có muốn về lại Băng Hỏa đảo không?

Giọng nói ông ta hết sức chân thành. Trương Vô Kỵ lúc này trong lòng, quả thực chán ngán lòng dạ hiểm ác của giới giang hồ, chỉ mong trước khi chết được gặp lại nghĩa phụ một lần, nếu được chết trong lòng người cha nuôi, thì không còn cầu gì hơn nữa. Trước mặt Chu Trường Linh, y không thể nào dấu diếm tâm sự, nên chằm chằm gật đầu.

Chu Trường Linh không hỏi thêm nữa, dắt tay Trương Vô Kỵ trở về thạch thất, nói với Diêu Thanh Tuyên:

- Tên đó quả là gian tặc, không còn ngờ gì nữa.

Diêu Thanh Tuyên gật đầu, tay cầm chủy thủ, đi vào trong mật thất. Chỉ nghe Khai Bi Thủ Hồ Báo rống lên một tiếng thảm thiết, hẳn đã bị thanh toán rồi. Diêu Thanh Tuyên từ trong mật thất bước ra, đóng cửa sắt lại, thấy trên con dao găm còn dính máu tươi, tiện tay chùi luôn vào gót giày.

Chu Trường Linh nói:

- Tên tặc tử đó đến năm phục nơi đây, tung tích của bọn mình e đã lộ rồi, căn hầm này không còn ở được nữa.

Nói xong dẫn tất cả mọi người, đi ra khỏi thạch động, đi khoảng hơn hai mươi dặm, vượt qua hai ngọn núi, vào một thung lũng đến dưới một cây to thấy có bốn năm căn nhà nhỏ. Bấy giờ trời đã mờ mờ sáng, mọi người vào trong nhà

rồi, Trương Vô Kỵ thấy trong nhà để toàn cày bừa, lưỡi liềm các loại nông cụ, cùng lương thực bệp núc đều có đủ.

Xem ra Chu Trường Linh đề phòng kẻ địch, chung quanh nơi ở đã an bài nhiều nơi trú ẩn. Chu Trường Linh bị thương nặng không thể dậy được, Chu phu nhân liền lấy giầy cỏ, áo vải, khăn bịt đầu cho mọi người thay. Chỉ chốc lát gia đình đại phú biến thành nhà quê, thôn nữ, tuy giọng nói, cử chỉ không giống, nhưng nếu chỉ nhìn xa xa không đến gần quan sát kỹ không thể nào phát giác được.

Ồ ngôi nhà nông ấy ở được ít ngày, Chu Trường Linh vì có phương thuốc tổ truyền của vùng Vân Nam, uống vào thuyên giảm rất nhanh, cũng may địch nhân chưa đuổi theo đến được. Trương Vô Kỵ trong khi nhàn rỗi quan sát, thấy Diêu Thanh Tuyền ngày nào cũng ra ngoài nghe ngóng tin tức, còn Chu phu nhân đốc thúc đệ tử thu thập hành lý bỏ vào bao, quả nhiên đang tính chuyện viễn hành. Y biết Chu Trường Linh vì việc báo ơn tị nạn, quyết ý đưa cả nhà ra khơi tìm Băng Hỏa đảo nên trong lòng hết sức vui mừng.

Đêm hôm đó Vô Kỵ đang ngủ trên giường, nghĩ đến nếu như mình trời cho không chết, đến được Băng Hỏa đảo, cả đời sẽ cùng chị Cửu Chân tỉ đẹp như tiên kia chung sống, bỗng thấy đỏ mặt nóng tai, tim đập thình thịch. Y lại nghĩ Chu bá bá, Diêu nhị thúc và nghĩa phụ sau khi gặp nhau, ba người kết thành bằng hữu, ở trên đảo không lo không lắng sống đời tiêu dao tháng ngày, chẳng sợ Mông Cổ Thất tử tàn sát hà hiếp, cũng chẳng sợ kẻ địch trong võ lâm đánh trước đâm sau, được sống như thế không còn gì hơn nữa. Y càng nghĩ càng vui sướng, quên cả bản thân đang bị hàn độc, chẳng còn ở trên đời bao lâu, nên thao thức đến tận nửa đêm vẫn chưa ngủ.

Còn đang mơ mơ màng màng, bỗng nghe tiếng cửa nhè nhẹ mở, một bóng người đã len vào phòng. Trương Vô Kỵ hơi lấy làm lạ lùng, mũi bỗng ngửi thấy một mùi thơm nhè nhẹ, chính là mùi phấn hương mà Chu Cửu Chân vẫn dùng hàng ngày. Y đột nhiên mặt đỏ bừng, thẹn không để đâu cho hết.

Chu Cửu Chân rón rén đến trước giường, hạ giọng hỏi khẽ:

- Vô Kỵ đệ, cậu đã ngủ chưa?

Trương Vô Kỵ không dám trả lời, hai mắt nhắm nghiền, giả vờ ngủ say. Một lát sau, có mấy ngón tay ấm áp mềm mại sờ vào mi mắt y. Trương Vô Kỵ vừa sợ vừa mừng, vừa hoảng vừa thẹn, chỉ mong nàng ta mau ra khỏi phòng. Y trong lòng đôi với Chu Cửu Chân kính trọng không cùng, chỉ mong mỗi ngày được nhìn nàng vài lần, cũng đã thỏa lòng thỏa dạ, trong lòng không có một ý niệm lãng mạn nào, còn việc sau này lấy nàng làm vợ y chưa bao giờ nghĩ đến. Bây giờ bỗng dung nửa đêm nàng vào phòng mình, làm sao tay chân y không luống cuống? Y bỗng nhiên nghĩ thầm: “Hay là Chị Cửu Chân có chuyện gì quan trọng khẩn cấp, nửa đêm muốn đến nói cho mình nghe?”. Ngay lúc đó, bỗng thấy huyết Đan Trung trên ngực tê đi, rồi kế tiếp các huyết Kiên Trinh, Thần Tàng, Khúc Trì, Hoàn Khiêu cũng bị điễm.

Việc này xảy ra thật ngoài sức tưởng tượng của Vô Kỳ, không hiểu sao nửa đêm Chu Cửu Chân lại đến điểm huyết mình? Y chợt thấy hồi tiếc: “À, chị Cửu Chân chắc là khi thăm dò xem mình ngủ có cảnh giác hay không. Ngày mai chị ấy sẽ đến giải huyết cho mình, chắc sẽ chọc ghẹo mình một phen. Nếu biết như thế, khi chị ấy vào phòng, mình nhóm dậy dọa cho một trận, để cho chị ấy sáng mai khỏi khoa trương”.

Chỉ thấy nàng ta nhè nhẹ mở cửa sổ, phi thân đi ra, Trương Vô Kỳ nghĩ thầm: “Mình sẽ tự giải huyết ngay, đi theo đằng sau, làm ma nhát, chắc là vui lắm”. Y lập tức sử dụng phép giải huyết Tạ Tôn dạy cho để mở các huyết đạo bị phong. Thế nhưng môn Nhất Dương Chỉ gia truyền của Chu Cửu Chân thật là ghê gớm, y phải mất hơn nửa giờ, mới giải hết được các huyết bị điểm. Đó cũng là vì công phu của Chu Cửu Chân chưa lấy gì làm cao, lại không muốn để y biết được, nên dùng lực thật nhẹ, nếu không phép giải huyết của y có kỳ diệu cỡ nào, cũng không thể nào tự giải được. Đến khi y đứng được dậy, hồi hã mặc quần áo, nháy ra ngoài song cửa thì bốn bề im lìm, làm gì còn thấy hình bóng Chu Cửu Chân đâu?

Y đứng giữa trời tối đen, không khỏi thất vọng, bỗng nghĩ lại: “Chị Cửu Chân ngày mai có cười mình vô dụng, thì cứ nhường cho chị ấy một phen, việc gì phải hơn thua với cô nàng? Bình thời ta vẫn mong làm nàng vui lòng, cũng không phải dễ, tối hôm nay nếu đuổi kịp, không chừng nàng lại giận mình là khác”. Y tự nhủ như thế, trong lòng bỗng thấy an ủi. Lúc này mới vào đầu xuân, trong sơn cốc hoa đại ngát hương, y không thể nào ngủ được, nên thả bộ dọc theo con suối mà đi. Trên triền núi tuyết đóng mới tan, theo dòng chảy xuống, những tảng băng nhỏ chạm nhau, kêu leng keng.

Y đi được một lát, bỗng từ trong rừng phía bên trái vọng ra mấy tiếng cười khúc khích, chính là giọng của Chu Cửu Chân. Trương Vô Kỳ hơi kinh hoảng, nghĩ thầm: “Chị Cửu Chân nhìn thấy mình rồi hay sao?”. Lại nghe thấy nàng nói nhỏ:

- Biểu ca, không được nghịch nữa, bộ anh tưởng em không dám đánh anh sao?

Tiếp theo là mấy tiếng cười sáng khoái của đàn ông, chẳng nói cũng biết là Vệ Bích. Trương Vô Kỳ trong lòng chấn động, tưởng như muốn bật khóc, giấc mộng nửa ngày qua nay thành mây khói, trong lòng liền minh bạch: “Chị Cửu Chân điểm huyết đạo của ta, nào có phải để đùa với mình. Nàng nửa đêm đi gặp biểu ca, sợ ta biết được đấy thôi”. Y thấy tay tê đi, chân mềm nhũn, nghĩ thầm: “Ta chỉ là một đứa trẻ nghèo khổ không nhà không cửa, văn tài võ công, nhân phẩm tướng mạo, không điểm nào không kém xa Vệ tướng công. Chị Cửu Chân cùng y vốn đã có tình nghĩa anh em con cô cậu, thật là trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa[11]”.

Y tự nhủ như vậy, thở dài một tiếng nhỏ, bỗng nghe tiếng chân người, ai đó từ hậu viện đi tới. Ngay lúc đó, Chu Cửu Chân và Vệ Bích hai người nói chuyện

nho nhỏ, nắm tay nhau bước ra. Trương Vô Kỵ không muốn chạm trán với họ, vội vàng nép mình sau một cây to. Bỗng thấy tiếng chân người tiến tới gần, Chu Cửu Chân đột nhiên kêu lên:

- Cha, ... cha ....

Giọng nàng run run, dường như sợ hãi lắm, thì ra người ở bên kia chính là Chu Trường Linh. Chu Trường Linh thấy con gái nửa đêm lén đi gặp cháu mình, xem chừng giận lắm, hừ một tiếng nói:

- Chúng bay ở ngoài này làm gì?

Chu Cửu Chân cố làm ra vẻ tự nhiên, cười nói:

- Cha, biểu ca và con hai người lâu không gặp nhau, hôm nay có dịp ghé đến, nên chúng con ra nói chuyện chơi ấy mà.

Chu Trường Linh nói:

- Con nhãi này thật là to gan, nếu để cho Vô Kỵ biết ...

Chu Cửu Chân vội ngắt lời:

- Con đã nhẹ nhẹ điếm năm đại huyết của y rồi, lúc này chắc còn đang ngủ say, để lát nữa con sẽ giải khai huyết đạo, không thể nào y biết được.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Chu bá bá đã biết là ta thích chị Cửu Chân, chỉ vì cha ta có ơn với ông ta, nên không muốn ta đau lòng thất vọng. Kỳ thực tuy ta có thích chị Cửu Chân thật, nhưng bụng mình không có ý gì, Chu bá bá ơi,, bác đối với cháu thật tốt quá".

Lại nghe Chu Trường Linh nói:

- Dù sao chẳng nữa nhưng cũng phải thật là dè dặt, biết bao công lao tính toán, đừng để nó thấy được mỗi manh sơ xuất.

Chu Cửu Chân cười nói:

- Hài tử biết điều đó rồi.

Vệ Bích nói:

- Thưa cậu cháu phải đi về đây. Chắc sư phụ cháu đang đợi.

Chu Cửu Chân đối với y thật quyến luyến, nói:

- Để em đưa anh về.

Chu Trường Linh nói:

- Hay lắm, ta cũng muốn đến bàn lại một lần nữa với sư phụ cháu. Bọn mình lần này ra biển đi Băng Hỏa đảo, tất cả mọi việc phải sắp xếp cho chu đáo, chớ có sai sẩy chuyện gì.

Nói xong cả ba người cùng đi về hướng tây. Trương Vô Kỵ thấy hơi lạ lùng, biết sư phụ của Vệ Bích tên là Võ Liệt, là cha của Võ Thanh Anh. Nghe lời của

Chu Trường Linh, dường như cha con họ Võ và Vệ Bích cũng cùng đi Bằng Hòa đảo, sao trước đây chưa nghe nói tới bao giờ? Chuyện này càng nhiều người biết, càng khó giữ gìn cho khỏi tiết lộ phong thanh, càng dễ nguy hiểm cho nghĩa phụ. Y trầm ngâm một hồi, đột nhiên nghĩ đến câu nói của Chu Trường Linh: “biết bao công lao tính toán, đừng để nó thấy được mối manh sơ xuất”. Mối manh sơ xuất, sơ xuất, sao lại sơ xuất nhỉ?

Nghĩ đến hai chữ “sơ xuất”, tự nhiên một mối nghi vấn mơ mơ hồ hồ trước nay vẫn ở trong đầu y, bây giờ hiện ra ngay trước mắt: bức tranh “Trương Công Thúy Sơn Ân Đức Đồ” sao tướng mạo ai vẽ cũng giống, nhưng có khuôn mặt trái soan của cha y lại vẽ thành mặt vuông? Cha y mắt mũi quả không sai, vì hai cha con mặt mày tương tự, nhưng có khác là Trương Thúy Sơn mặt hình bầu dục, khác hẳn khuôn mặt Trương Vô Kỵ vuông vức chữ điền.

Cứ lời Chu Trường Linh, bức tranh này chính ông ta vẽ ra hơn mười năm trước, dù tài nghệ đan thanh không giỏi, cũng không thể nào vẽ mặt của đại ân nhân mình hoàn toàn khác hẳn như thế. Trương Thúy Sơn ở trong bức tranh chẳng khác nào Trương Vô Kỵ khi đã lớn. À, lại còn thêm một điểm nữa, cây bút cha nó sử dụng là loại bút thẳng đầu nhọn, hình giống như bút lông. Khi mới trở về đại lục, cha y có mua ở tiệm bán binh khí một cây phán quan bút, nói là chiều dài và trọng lượng tuy có thể tạm dùng được, nhưng có điều bút lại có thêm một bàn tay bằng sắt, trông không vừa mắt chút nào. Mẹ y có nói rằng sau khi có chỗ ăn ở xong xuôi, sẽ đi thuê người rèn một thanh bút khác. Cây bút trong bức tranh cha y dùng là loại phán quan bút thường mà thợ rèn vẫn bán. Chu bá bá là một đại hành gia chuyên sử dụng phán quan bút, vẽ cái gì sai thì còn được, không lẽ lại vẽ cây bút trong tay cha y cũng sai?

Nghĩ đến chuyện đó, trong bụng y không khỏi hoang mang, dường như đã có câu trả lời, có điều cái đáp án đó quá ư khủng khiếp, cách nào cũng không dám nghĩ thêm nữa, chỉ còn nước tự an ủi: “Dù sao mình cũng không nên nghĩ ngợi lằng nhằng, Chu bá bá đãi mình như thế, sao mình lại nổi lòng ngờ vực? Chi bằng quay về phòng nằm ngủ, chứ để họ biết mình đêm hôm khuya khoắt ra ngoài, không chừng mất mạng”.

Nghĩ đến “không chừng mất mạng”, tự nhiên y nổi gai ốc, không hiểu một nỗi sợ từ đâu ủa đến. Y đứng xuất thần một hồi, rồi lần mò theo hướng cha con Chu Trường Linh, thấy trong rừng sâu có ánh đèn le lói, hóa ra nơi đó lại có một căn nhà. Tim Vô Kỵ đập thành thịch, rón rén đi về phía ánh lửa. Đến phía sau nhà, y định thần, ghé mắt nhìn theo khe cửa dòm vào. Cha con Chu Trường Linh và Vệ Bích ngồi quay lưng về phía cửa sổ đang nói chuyện với ai. Hai người ngồi quay lưng lại phía Vô Kỵ nên y không nhìn rõ mặt, nhưng trong đó có một cô gái chính là Võ Thanh Anh, một trong hai của Tuyết Lĩnh Song Chu. Người đàn ông kia thân hình to lớn, đang lắng tai nghe Chu Trường Linh sắp đặt giả làm khách thương để đến được vùng Sơn Đông ngõ hầu ra khơi ra sao. Y lặng yên không nói một câu, chỉ liên tiếp gật đầu.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Mình thật đúng là trông gà hóa cuốc, lo sợ hãi huyền. Người này chắc là Võ Liệt Võ trang chủ, Chu bá bá cùng ông ta giao hảo rất thân nên mới rủ ông ta cùng đi ra Băng Hỏa đảo, cũng là chuyện thường tình, mình chẳng nên quá lo lắng như thế”.

Lại nghe Võ Thanh Anh nói:

- Cha, thế lở trên mặt biển mênh mông mình không tìm thấy hòn đảo nhỏ đó thì sao? Về cũng không xong thì biết làm thế nào?

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Vị này quả là Võ trang chủ”. Y nghe Võ Liệt nói:

- Nếu con sợ thì đừng đi nữa. Ở trên đời này, nếu không trải qua gian nan khốn khổ, làm sao có được lúc vinh quang?

Võ Thanh Anh nũng nịu đáp:

- Con chỉ hỏi thế, vậy mà cha đã dạy dỗ ngay rồi.

Võ Liệt cười nói:

- Việc này có khác gì gieo hột xúc xắc, một ăn một thua. Nếu mình số may, cả bọn đến được Băng Hỏa đảo, gã Tạ Tốn kia dù võ công cao cường, nhưng chỉ có một mình, huống gì hai mắt lại mù, đâu có phải là địch thủ của mình ...

Trương Vô Kỵ nghe đến đây, một làn hơi lạnh chạy dọc theo xương sống đi lên, rợn cả người. Lại nghe Võ Liệt nói tiếp:

- ... thanh đao Đồ Long sẽ về tay chúng ta. Lúc đó “hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tòng”, ta cùng Chu bá bá của ngươi hai người sánh vai trở thành võ lâm chí tôn. Còn như người tính mà trời chẳng cho, tất cả chết trên biển cả, ôi, đời này có ai không chết bao giờ?

Vệ Bích nói:

- Nghe nói Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn võ công trác tuyệt, trên đảo Vương Bàn Sơn chỉ hú lên một tiếng, khiến mấy chục hảo thủ giang hồ đều mất trí cả. Theo ý đệ tử, bọn mình lên đến đảo rồi, không cần phải công khai giao chiến với y, chỉ cần lén bỏ thuốc độc vào đồ ăn thức uống, không nói gì y đã mù, dù cho mắt có còn sáng, cũng không thể nào ngờ đến việc đưa con nuôi của y lại đem người đến hại mình cả.

Chu Trường Linh gật đầu:

- Cháu Bích nói đúng lắm. Có điều hai họ Võ Chu, các đời trước đều là hiệp sĩ danh môn chính phái, xưa nay không dùng độc dược bao giờ, đến cả ám khí cũng không tẩm thuốc. Thành thử phải dùng loại thuốc độc nào để y uống vào không hay biết thì ta không biết gì cả.

Vệ Bích nói:

- Diêu nhị thúc đi lại nhiều nơi Trung Nguyên, có thể biết, nhờ ông ấy mua để chuẩn bị chắc được.

Võ Liệt quay qua vỗ vai Chu Cửu Chân, cười nói:

- Chân nhi ...

Lúc đó y quay đầu lại, Trương Vô Kỵ trông thấy rõ mặt, không khỏi giật mình kinh hãi. Thì ra người này chính là kẻ đã giả làm nghĩa phụ của y Khai Bi Thủ Hồ Báo, việc y đánh Chu Trường Linh bị thương nặng, sau đó bị Diêu Thanh Tuyền dùng dao đâm chết vân vân đều không phải thật. Bây giờ Vô Kỵ mới biết bọn họ vì muốn tất cả những màn kịch đó đóng cho tròn, một chương đánh ra đá trên tường rơi lả tả, hay đánh vỡ nát một cái bàn danh mộc, nên phải nhờ Võ Liệt ra tay. Lại nghe y cười nói với Chu Cửu Chân:

- Muốn cho tân tuồng này được xuôi chèo mát mái thì cháu phải ra vẻ thân thiết với thằng tiểu quỷ đó, đến khi giết xong Tạ Tốn mới thôi, nhất định đừng để lộ một chút sơ hở nào.

Chu Cửu Chân nói:

- Cha, cha phải bằng lòng cho con một chuyện.

Chu Trường Linh hỏi:

- Chuyện gì?

Chu Cửu Chân đáp:

- Cha bảo con hầu hạ tên tiểu quỷ đó, bấy lâu nay chịu không biết bao điều khổ sở. Từ nay tới khi lên đến Băng Hỏa đảo, giết xong Tạ Tốn còn phải một thời gian dài, chẳng biết còn phải chịu bao nhiêu đắng cay nữa. Đợi khi cha lấy được đao Đồ Long, cha cho con được một nhát giết thẳng quỷ đó.

Trương Vô Kỵ nghe nàng nói câu tàn nhẫn đó, mắt tối sầm, dường như muốn ngất đi, loáng thoáng nghe Chu Trường Linh đáp:

- Bọn mình phen này dùng xảo kế lừa gạt y, dụ y nói ra chỗ ở của Kim Mao Sư Vương, đúng ra cũng là không phải. Tên tiểu tử đó cũng không phải là người xấu, mình giết Tạ Tốn xong, lấy được đao Đồ Long rồi, chỉ cần chọc mù hai mắt y, bỏ lại Băng Hỏa đảo cũng đủ rồi.

Võ Liệt khen ngợi:

- Chu đại ca quả thực tâm địa nhân thiện, không mất đi truyền thống nghĩa hiệp.

Chu Trường Linh thở dài:

- Nước cờ này của anh em ta quả thực vạn bất đắc dĩ. Võ nhị đệ, mình ra khơi rồi, thuyền của chú phải đi xa xa thuyền của tôi, nếu đi gần quá, e rằng tiểu tử đó có thể sinh nghi, thế nhưng nếu xa quá thì lại sợ mất liên lạc. Những tài công thủy thủ cũng phải hết sức chú ý mới được.

Võ Liệt đáp:

- Đúng thế, Chu đại ca quả thực là mọi việc chu đáo quá.

Trương Vô Kỵ trong bụng rối như tơ vò, tự hỏi: “Ta không hề thổ lộ thân phận, không hiểu sao bọn họ lại nhìn ra được? Ồ, có lẽ khi bị Vệ Bích và hai nàng Chu Võ vây đánh ta hết sức chống trả, đã sử dụng tâm pháp của phái Võ Đang. Chu bá bá kiến văn rộng rãi, lúc đó liền nhìn ra lai lịch của ta. Ông ta biết cha mẹ ta thà cửa cô chết chứ không tiết lộ chỗ ở của nghĩa phụ, nếu dùng sức mạnh, không thể nào bức bách ta thổ lộ chân tướng được. Vì thế y giả tạo bức tranh, đốt tiêu nhà cửa, lại dùng khổ nhục kế để khiến ta cảm động. Ông ta chẳng cần hỏi một câu, chính ta lại mở lời cầu y đưa về Băng Hỏa đảo. Chu Trường Linh ơi Chu Trường Linh, gian kế của ngươi quả thực là độc ác hết chỗ nói”.

Bấy giờ Chu Trường Linh và Võ Liệt liền bàn qua các kế hoạch hải hành. Trương Vô Kỵ không dám nghe thêm, vội vàng nín thở, rón rén bước đi, mỗi lần đạp chân lại nghe ngóng trong nhà không có động tĩnh gì, mới dám bước thêm bước nữa. Y biết Chu Trường Linh và Võ Liệt hai người võ công cực kỳ cao cường, mình chỉ cần sơ xảy một chút, đạp trúng một cành khô thôi lập tức bọn họ biết liền. Y đi hơn ba chục bước hết sức chậm chạp, đến khi cách căn nhà hơn một chục trượng rồi, mới co giò chạy thật nhanh.

Y cắm đầu chạy không cần tìm đường, chỉ nhắm hướng rừng sâu trên triền núi mà tới, càng sâu càng cao, càng chạy càng nhanh, sau cùng chạy như bay, hơn một tiếng đồng hồ vẫn không dám dừng lại để thở. Chạy trốn hơn nửa đêm, đến khi trời tờ mờ sáng, thấy mình đang ở trong một rừng rậm nơi tuyết lĩnh. Y ngoảnh lại xem Chu Trường Linh có đuổi theo không, vừa quay đầu không khỏi kêu khổ, thấy mặt tuyết để lại một hàng dấu chân dài. Tây Vực trời rất lạnh, bây giờ tuy đã vào mùa xuân, nhưng trên đỉnh núi tuyết còn đọng chưa tan. Y bỏ chạy thực mạng, hết sức trèo lên đỉnh núi, nào ngờ lại khiến cho tiết lộ đường đi nước bước của mình.

Ngay khi đó, đằng trước vọng tới tiếng chó sói tru, nghe thật ghê rợn. Trương Vô Kỵ trèo lên một mỏm đá nhìn xuống, thấy sườn núi bên kia có bảy tám con chó sói lớn đang ngừng đầu, nhe răng múa vuốt sủa hướng về y, rõ ràng muốn xông vào ăn thịt. Có điều ở giữa là một vực sâu không thấy đáy, chúng không thể nào vượt qua được. Y quay đầu nhìn lại, lập tức tìm thấy một cái. Trên sườn núi có năm cái chằm đang chậm chậm di động về hướng y, chính là người của Chu Võ hai nhà. Lúc này còn cách xa, tưởng như năm người đi không nhanh, nhưng thực ra họ đi vùn vụt, chỉ trong một giờ nữa sẽ đuổi tới nơi.

Trương Vô Kỵ cố định thần, trong bụng toan tính: “Ta thà để cho bảy sói đói kia xé xác mà ăn, nhưng nhất quyết không để rơi vào tay bọn ác ôn cho họ hành hạ”. Y nghĩ đến mình đối với Chu Cửu Chân hết lòng si mê kính trọng, nào ngờ

con người mặt đẹp như tiên kia, bụng dạ lại như rắn rết. Y vừa hổ thẹn, vừa đau lòng, vội vàng co giò chạy thẳng vào rừng sâu.

Trong khu rừng, lau cỏ mọc cao đến lưng nhưng không có tuyết đóng, thành ra dấu chân cũng không dễ gì thấy được. Y chạy một hồi, trong lòng thấy dịu đi một chút, hàn độc trong người bỗng dung phát tác, hai chân tự nhiên tê dại không sao cử động được, vội chui vào một bụi cỏ dày, mò mẫm cảm được một cục đá hình tam giác cạnh sắc nhọn, định bụng nếu Chu Trường Linh tìm thấy y, y sẽ lập tức dùng cục đá đập vào huyết Thái Dương tự sát.

Y hồi tưởng lại mọi chuyện hơn hai tháng qua sống nhờ nơi Chu gia trang, càng nghĩ càng chua chát: “Phái Không Động, phái Hoa Sơn, phái Côn Lôn đâu đâu cũng lấy oán báo ân, ta cũng chẳng thêm để ý, thế nhưng ta đối với Chân tử thành tâm như vậy, thế nhưng chẳng qua cũng chẳng khác gì ... Ôi, mẹ ta khi sắp chết đã dặn dò ta những gì? Sao ta lại không coi những lời đó vào đâu?”.

Mấy câu nói của mẹ y trước khi chết, nay rõ ràng từng lời vọng vào tai:

- Hải nhi, khi con khôn lớn rồi, phải đề phòng đàn bà lừa dối con. Đàn bà càng đẹp, lừa người càng giỏi.

Hai giòng lệ nóng hồi trào lên mắt, trước mắt cảnh vật nhòa đi: “Mẹ ta khi nói với ta mấy câu này thì chủ thủ đã cắm vào trong ngực rồi. Mẹ ta cố nhịn đau để dặn dò ta như thế, sao ta lại không ghi nhớ những lời huyết lệ kia trong lòng. Nếu ta không biết phép xung giải huyết đạo, trời xui đất khiến nghe được âm mưu của Chu Trường Linh, bọn họ sắp đặt kín đáo đến thế, ắt ta sẽ đưa họ tới Băng Hỏa đảo, thế nào cũng hại cả đến tính mạng của nghĩa phụ nữa”.

Y trong lòng đã quyết, đầu óc tỉnh táo, đối với âm mưu tính toán của cha con Chu Trường Linh bây giờ rõ ràng: Chu Trường Linh vừa đoán được y là con trai Trương Thúy Sơn liền ra tay đánh chết bây chớ dữ, tạt con gái, để Trương Vô Kỵ tin rằng y là hiệp sĩ thị phi phân minh, nhân nghĩa hơn người. Đến khi y đột tạt cả cơ ngơi hoa lệ rộng lớn, tuy có đáng tiếc thật, nhưng so với thanh đao Đồ Long “võ lâm chí tôn” thì đâu có đáng gì. Người tính toán mau lẹ, quyết đoán như thế quả thật là ghê gớm đáng ngại.

Y lại nghĩ: “Khi ta còn ở trên đảo, ngày ngày thấy nghĩa phụ ôm thanh đao này xuất thân suy nghĩ, trong mười năm trời, vẫn không tìm ra được cái bí mật trong đó. Nghĩa phụ tuy thông minh, nhưng là người trực tính. Gã Chu Trường Linh này cơ trí hơn người, mưu sâu kế rộng, hơn nghĩa phụ ta xa. Nghĩa phụ không nghĩ ra nhưng khi thanh đao đến tay Chu Trường Linh, quá nửa là y có thể tìm ra được ...”.

Nghĩ đi nghĩ lại, những ý tưởng đó quay qua trở tới, bỗng nghe thấy tiếng chân người, Chu Trường Linh và Võ Liệt đã tới được khu rừng sâu. Võ Liệt nói:

- Tên tiểu tử đó chắc là ẩn náu trong khu rừng này rồi, không cần phải đi xa hơn nữa để kiếm hắn ...

Chu Trường Linh vội vàng cướp lời y, nói:

- Ôi, không biết Chân nhi nói năng sai sẩy ra làm sao, để Trương huynh đệ phải giận dữ. Ta thật lo lắng, cậu ấy tuổi còn nhỏ, ở nơi băng tuyết bao phủ như thế này lẽ có chuyện gì, dù ta tan xương nát thịt, vẫn không nên không phải với Trương ân công.

Mấy câu đó y nói ra thật là lo lắng, phiền trách chính mình. Trương Vô Kỵ nghe thế bỗng nổi da gà, nghĩ thầm: “Y chưa bỏ cái mưu đồ, vẫn còn định dùng lời ngon ngọt để lừa ta”.

Chỉ thấy Chu, Võ hai người tay cầm gậy, khua trong vùng cỏ cao dò xét, Trương Vô Kỵ cố co rút mình, không dám động đậy. Cũng may là khu rừng này rất rộng, không cách gì có thể tìm hết mọi nơi được. Chẳng mấy chốc Vệ Bích và Tuyết Linh Song Chu cũng đến. Năm người khua kiếm trong khu rừng cả nửa ngày vẫn không kiếm thấy, ai ai cũng mệt mỏi cả rồi, liền ngồi trên những tảng đá nghỉ ngơi. Thực ra chỗ họ ngồi chỉ cách chỗ Vô Kỵ ẩn náu chừng ba trượng, nhưng vì rừng rậm cỏ cao, nên che khuất hết thân hình y.

Chu Trường Linh nghĩ ngợi một chốc, đột nhiên lớn tiếng quát:

- Chân nhi, ngươi vì sao mà đắc tội với Vô Kỵ huynh đệ, để đến nỗi cậu ta nửa đêm, nửa hôm phải bỏ đi không nói một lời?

Chu Cửu Chân ngạc nhiên, Chu Trường Linh liền đưa mắt nháy cô ta một cái. Trương Vô Kỵ nằm phục trong đám cỏ nhưng cái đưa mắt của y nhìn thật rõ ràng. Chu Cửu Chân hiểu ý, cũng lớn tiếng đáp lại:

- Con chỉ đùa với cậu ấy thôi, điểm huyết chơi thôi mà đâu ngờ lại tưởng là thật.

Nói xong nàng cất giọng gọi:

- Em Vô Kỵ, em Vô Kỵ ơi, mau ra đây để chị Cửu Chân xin lỗi.

Tuy giọng nói lớn nhưng vẫn kiêu mị uyển chuyển, đầy quyến rũ. Nàng ta gọi một hồi, thấy không động tĩnh gì, đột nhiên òa lên khóc, nói:

- Cha ơi, cha đừng đánh con, đừng đánh con. Con đâu có cố ý đắc tội với em Vô Kỵ.

Chu Trường Linh giơ tay lên vỗ vào đùi mình kêu bôm bốp, mồm lớn tiếng quát mắng. Chu Cửu Chân không ngừng kêu la thảm thiết, tưởng như bị cha đánh thật đau không chịu nổi. Võ Liệt, Võ Thanh Anh và Vệ Bích đứng bên nhìn hai cha con cố nhịn cười.

Trương Vô Kỵ xem hai cha con đóng kịch, lại nghe thanh âm, trong lòng bồi hồi, nghĩ thầm: “Cũng may ta nhìn rõ thần tình của hai người, nếu chỉ nghe giọng nàng rên xiết, thế nào ta cũng mềm lòng nhịn không nổi mà chui ra”.

Cha con Chu Trường Linh cũng đoán được Vô Kỵ chỉ ở trong khu rừng này chứ không đâu khác, nên một người cứ chửi mắng, một người cứ van xin, thanh

âm càng lúc càng thêm thống thiết. Trương Vô Kỵ hai tay bịt chặt tai lại, nhưng tiếng nói vẫn xuyên vào trong đầu, càng lúc càng không chịu nổi, sau cùng bực quá, tung mình nhảy ra, kêu lên:

- Các người đừng làm trò ma quỷ, chẳng lẽ còn lừa ta được nữa hay sao?

Năm người Chu Trường Linh lớn tiếng reo hò:

- Ở đây rồi.

Trương Vô Kỵ gọi:

- Chị Cửu Chân, giỏi nhỉ.

Y chạy ra khỏi khu rừng, cầm đầu cầm cổ chạy. Chu Trường Linh và Võ Liệt phi thân nhào tới, theo hướng y chạy đuổi theo.

Trương Vô Kỵ đã quyết ý chết, không do dự, lao thẳng về phía vực sâu muôn trượng. Kinh công của Chu Trường Linh hơn y rất xa nên khi Vô Kỵ chạy đến bờ vực, Chu Trường Linh đã đuổi tới sát sau lưng, giơ tay chộp vào y. Trương Vô Kỵ thấy đau nhói, năm ngón tay phải của Chu Trường Linh đã nắm chặt lấy xương sống, nhưng ngay lúc đó chân y đã đạp vào chỗ không, thân hình y đã chênh vênh ngay trên khe núi. Chân trái y lập tức nhảy vọt tới, cả người lao thẳng về phía trước.

Chu Trường Linh đâu ngờ y lại nhảy xuống vực tự tận, bị y lôi theo, cả hai rơi xuống. Với mấy chục năm tu luyện võ công của y, nếu y lập tức buông tay nhảy vọt về, có thể bảo tồn tính mệnh. Thế nhưng y biết chỉ lỏng năm ngón tay thì không còn cơ hội nào đoạt được thanh đao Đồ Long “võ lâm chí tôn” kia nữa, bao nhiêu suy tính hi sinh trong hai tháng qua, sẽ đi theo tòa nhà to lớn đẹp đẽ thành tro bụi, trôi theo dòng nước.

Chỉ mới do dự, Trương Vô Kỵ đã rơi xuống thật nhanh, Chu Trường Linh kêu lên:

- Không xong rồi.

Y vươn tay lại phía sau toan chộp lấy tay Võ Liệt đưa ra cho y nắm, nhưng còn cách xa hơn một thước, mà tay kia nắm Trương Vô Kỵ cũng không dám buông ra. Hai người từ trên vách núi rơi xuống vực sâu vạn trượng bên dưới, nghe tiếng Võ Liệt và Chu Cửu Chân kinh hoàng kêu la từ trên đầu truyền xuống, chỉ nháy mắt đã không còn nghe được nữa. Hai người rơi xuyên qua những đám mây mù trong khe núi thẳng xuống đáy vực.

Trong đời Chu Trường Linh trải qua không biết bao nhiêu sóng gió, gặp lúc nguy nhưng tâm không loạn, nghe thấy bên tai gió thổi vù vù, thân mình tiếp tục rơi vùn vụt xuống, đôi khi gặp cây trên vách đá mọc trời ra, y liền thò tay chụp lấy nhưng mấy lần đều cách cả thước, mãi sau mới trúng được một cành. Thế nhưng hai người rơi xuống lực rất mạnh, cành cây chịu không nổi, lách cách một tiếng, một cành tùng to bằng bắp tay gãy lìa. Thế nhưng nhờ thế cũng rơi

chậm lại, Chu Trường Linh có được chỗ mượn sức, hai chân khòe ra, dùng chiêu Ô Long Giáo Trụ, quán chặt lấy một cây tùng, nhắc Trương Vô Kỵ lên để y lên trên cành cây, chỉ sợ y lại nhảy xuống vực tự tử nữa nên nắm chặt cánh tay không buông.

Trương Vô Kỵ thấy mình vẫn không thoát khỏi tay y, trong lòng cực kỳ thất vọng, hậm hực nói:

- Chu bá bá, dù cho bác hành hạ tôi đến mực nào, cũng đừng mong nghĩ tới việc đưa bác đi kiếm nghĩa phụ.

Chu Trường Linh lộn người, ngồi vững vàng trên cây tùng rồi, ngừng đầu nhìn lên, bọn Chu Cửu Chân dĩ nhiên không thấy đâu, tiếng gọi cũng không nghe tới nữa, tuy là tay tài cao mật lớn, nghĩ lại chuyện chết đi sống lại vừa rồi, trong bụng y không khỏi rùng mình, trán từng giọt mồ hôi nhỏ xuống. Y định thần rồi, cười nói:

- Tiểu huynh đệ, cậu nói gì tôi hoàn toàn không hiểu. Cậu chớ có nghĩ ngợi lăng nhăng.

Trương Vô Kỵ nói:

- Gian mưu của bác tôi đã biết rồi, không còn dùng được nữa đâu. Nếu bác ép tôi đưa đi Băng Hỏa đảo, tôi sẽ chỉ đông tây lung tung, tất cả cùng chết trên biển cả, bác tưởng tôi không dám làm hay sao?

Chu Trường Linh nghĩ những lời đó quả thực là như thế, trước mắt phải dịu ngọt với y, rồi sau này sẽ để con gái mình đối phó may ra có diệu sách. Y nhìn quanh bốn bề, trèo lên trên thì không sao làm nổi, còn dưới chân vực sâu không thấy đáy, mà dù có đến được đáy vực, mười phần đến chín không có lối ra, cách duy nhất là men theo đường vách dốc xiên xiên mà bò lần ra ngoài. Y nói với Trương Vô Kỵ:

- Tiểu huynh đệ, cậu đừng có bao giờ lại nghi ngờ như thế, tôi sẽ không ép cậu đưa tôi đi kiếm Tạ đại hiệp. Nếu nói sai lời, họ Chu này sẽ bị hàng vạn mũi tên cắm vào thân, chết không có chỗ chôn.

Y lập lời thề đó thực không phải nói không, nghĩ thầm nếu y nhất định tự tận, thì dù mình có bức bách cách nào cũng vô ích, chỉ làm sao dụ dỗ để y cam tâm tình nguyện làm mới xong.

Trương Vô Kỵ thấy y thề nguyện như vậy, trong bụng cũng dịu đi một chút. Chu Trường Linh lại nói:

- Hai người mình từ từ bò dần ra, cậu chớ nên nhảy xuống, nghe chưa?

Trương Vô Kỵ nói:

- Nếu bác không ép tôi, tội việc gì phải đi tìm cái chết?

Chu Trường Linh gật đầu, lấy ra một con dao ngắn, lột vỏ cây tét thành một sợi dây, hai đầu buộc vào hông mình và Vô Kỵ. Hai người men theo vách núi đã tan tuyết, bò từ từ về hướng có ánh sáng mặt trời.

Vách núi đó vốn đã dốc, lại thêm băng tuyết bám vào lại càng trơn trượt, Trương Vô Kỵ hai lần tuột tay, đều nhờ Chu Trường Linh dùng sức kéo lại nên mới khỏi rơi xuống vực sâu bên dưới. Thế nhưng trong bụng Trương Vô Kỵ lại không cảm ơn, nghĩ thầm: “Người chỉ nghĩ đến thanh bảo đao Đồ Long chứ nào có thực tâm cứu ta đâu?”.

Hai người trèo một hồi lâu, chân tay đầu gối bị đá nhọn cắt rách, máu chảy chan hòa, sau cùng đến được đoạn không còn quá dốc nữa, đứng dậy được, từng bước, từng bước cố gắng đi lên. Đi qua được một bức tường đá trông tựa một bình phong, Chu Trường Linh không nhìn nổi phải kêu khổ. Trước mắt mây mù mang mang, không còn một lối đi nào khác mà đang ở ngay trên một bình đài cực cao, ba bề trống không. Cái bình đài đó rộng phải đến vuông vức hơn chục trượng, nhưng nhô ra giữa trời, lên không xong mà xuống cũng không xong, quả đúng là chỗ chết. Trên mặt chỗ đá phẳng này toàn là băng tuyết, không cây cối gì, cũng không thú vật.

Trương Vô Kỵ lại thấy vui mừng, cười nói:

- Chu bá bá, bác hết sức mưu tính, cuối cùng lại chỉ đến được một chỗ chân không đến đất, cất không đến trời như thế này. Nếu bây giờ có được thanh đao Đồ Long trong tay, liệu bác có làm gì được không?

Chu Trường Linh mắng nó:

- Đừng có nói nhăng nói cuội nữa.

Y ngồi xuống xếp bằng, ăn hai nắm tuyết, vận khí một hồi, nghĩ thầm: “Tuy bây giờ mình có mệt nhưng tinh lực vẫn còn, ở đây chịu đói thêm một ngày nữa, e rằng khó mà thoát ra được”.

Y đứng dậy nói:

- Ở đây đường về phía trước cụt rồi, bọn mình quay trở lại tìm lối khác.

Trương Vô Kỵ nói:

- Tôi lại thấy ở đây thích lắm, quay lại làm gì?

Chu Trường Linh bực dọc nói:

- Ở đây có gì ăn đâu mà ở?

Trương Vô Kỵ cười đáp:

- Không ăn những món của người đời càng tốt, mình tu tiên luyện đạo đã sao.

Chu Trường Linh trong lòng giận dữ, nhưng biết nếu mình áp bức y, không chừng nó nhảy xuống dưới vực sâu nên nói:

- Được, người ở đây nghĩ thêm một chốc, ta đi tìm đường nếu thấy sẽ quay lại kiếm người sau. Đừng có đến gần bờ đá, coi chừng rơi xuống đó.

Trương Vô Kỵ cười:

- Việc sống chết mắt còn của tôi, sao bác phải lo quá vậy? Đến phút này mà bác còn hoang tưởng chuyện tôi đưa bác đến Băng Hỏa đảo ư, tôi khuyên bác nên quên chuyện ấy đi là hơn.

Chu Trường Linh không trả lời, theo đường cũ quay về, đến chỗ cây đại tung, y trở sang bên trái tìm xem có đường đi không. Chỗ này vách núi thật là hung hiểm, nhưng vì không phải chiếu cố cho Trương Vô Kỵ nên y đi thật nhanh, khi chạy khi bò độ nửa giờ đã đến một mỏm đá nhô ra ngoài. Đến được huyền nhai này, nhìn quanh không có lối đi khác, y buông tiếng thở dài, thừ người ra một hồi, lại quay trở về cái bình đài hồi nãy.

Trương Vô Kỵ không cần hỏi thêm, chỉ trông mặt y đã biết không có lối ra, nghĩ thầm: “Ta trúng phải Huyền Minh thần chưởng, âm độc nan trừ, bầm đốt ngón tay, xem ra thọ mệnh đã đến lúc hết, dù chết ở chỗ nào thì cũng thế thôi. Còn y rõ ràng đang mạnh khỏe, có phúc không biết hưởng, hoang tưởng cái gì gọi là võ lâm chí tôn, lại cùng ta ở nơi băng thiên tuyết địa này chết đói, thật là đáng thương biết bao”.

Lúc đầu y căm ghét Chu Trường Linh gian trá xảo quyệt, rơi xuống vực rồi sau khi thoát hiểm còn chọc gheo y mấy câu, lúc này thấy rằng không còn đường sống, Chu Trường Linh thất vọng nãy nê, trong lòng không khỏi thương hại nên ôn tồn nói:

- Chu bá bá, bác niên kỷ cũng cao rồi, bao nhiêu vinh hoa sung sướng cũng đã hưởng rồi, đến lúc này có chết đi, cũng đâu có gì đáng tiếc? Đừng phải quá khổ sở như thế.

Chu Trường Linh đối với Trương Vô Kỵ còn nhẫn nhịn vì vẫn hi vọng một ngày nào đó có thể khiến y động lòng, dẫn mình đến Băng Hỏa đảo, lúc này thấy sinh lộ hoàn toàn không có, sợ dĩ bị hãm vào tuyệt cảnh như thế này, toàn do tên tiểu tử này mà ra, tấm lòng oán giận làm sao tiêu cho được? Hai mắt y như nãy lửa, hằm hằm nhìn y.

Trương Vô Kỵ thấy khuôn mặt vốn dĩ ôn hòa phúc hậu của vị trưởng giả này biến thành hung ác chẳng khác gì một con dã thú, không khỏi khiếp sợ, kêu lên một tiếng, đứng dậy bỏ chạy. Chu Trường Linh quát lên:

- Chỗ này còn đường cho mi chạy hay sao?

Giơ tay chộp vào lưng y, quyết ý sẽ hành hạ một phen, cho nếm đủ mùi khổ sở rồi mới chết. Trương Vô Kỵ lao về phía trước, thấy vách núi bên trái tối đen dường như có một cái hang, không kịp suy nghĩ, liền chui tọt vào, nghe soẹt một tiếng, ông quần đã bị Chu Trường Linh xé mất một miếng, trên đùi cũng bị cào rách. Trương Vô Kỵ lật đật trườn vào trong hang, đột nhiên bình một cái, trán đã va vào đá, mắt nỏ đom đóm. Y biết rằng Chu Trường Linh lúc này đã trở mặt, bao nhiêu thủ đoạn hung ác tàn độc đều có thể làm, trong cơn hoảng hốt, cứ cố chui vào trong động. Thế nhưng chui vào trong cái hang tối thui này cũng là hãm vào tuyệt địa, không sao thoát được độc thủ đối phương, nhưng không

còn kể nào khác. Cũng may là cái hang này càng lúc càng hẹp, bò được độ mười trượng thì y còn lọt nhưng Chu Trường Linh thì không sao tiến thêm được nữa.

Trương Vô Kỵ lại trườn vào thêm vài trượng nữa, bỗng thấy đằng trước có ánh sáng, trong lòng mừng quá, cả tay lẫn chân cùng xoải cho nhanh. Chu Trường Linh vừa tức giận, vừa gấp rút, kêu lên:

- Thôi ta không hại người đâu, đừng chạy nữa.

Thế nhưng Trương Vô Kỵ nào có để ý gì đến y.

Chu Trường Linh vận nội lực, giơ tay đánh mạnh vào vách núi. Đá núi cứng rắn dị thường, một chưởng đánh vào, chấn động đau nhói lòng bàn tay, còn vách đá không bị suy suyễn chút nào. Y mò cây đoản đao, định đào rộng hang núi ra, nhưng chỉ được mấy nhát, nghe cách một tiếng, con dao găm bằng đồng xanh gãy làm đôi. Chu Trường Linh nổi cơn thịnh nộ, vận kinh vào hai vai, len về phía trước, thân hình quả nhiên tiến thêm được một thước nữa. Thế nhưng muốn vào thêm thì không sao được, đá núi cứng rắn ép vào ngực và lưng, dường như không thở nổi.

Y thấy tức ngực đành phải lùi lại, không ngờ thân thể đã bị kẹt trong khe đá, tiến lên đã không xong, mà lùi lại cũng không được. Y hồn phi phách tán, dùng hết sức bình sinh, hai vai hẩy mạnh vào vách núi, thân hình mới lùi lại được một thước, cảm thấy ngực nhức nhối, hóa ra đã gãy mất một chiếc xương sườn.